

**JORNADA DIOCESANA – DIA DE LA CATEDRAL
LLIURAMENT DEL PLA DIOCESÀ DE PASTORAL**

Catedral de Vic // 14-9-2014

Is 56,1.6-7 // Rm 10,9-18 // Jn 4,19-24

Sr. Degà i membres del Capítol,
Germanes Serventes del Senyor i de la Verge de Matará, al servei de la Catedral,
Srs. Arxiprestos,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

El primer que sorgeix del meu cor en aquests moments és donar gràcies a Déu per tots i cada un de vosaltres i per tots els vostres germans i germanes que arreu de la nostra diòcesi estimen Jesús i la seva Església. A la crida que us fa el vostre pastor, que en nom del Senyor us convoca, hi heu respost amb la vostra presència. Que n'és, de gran, el misteri de l'Església que enmig del món fa present la salvació de Crist! Com ens diu el Concili Vaticà II, l'Església és sagrament universal de salvació (cf. LG, 48). I, quan recordem això, per una part ens sentim avergonyits, perquè ens falta molt per a viure la santedat que hem rebut com a do, però al mateix temps ens sentim encoratjats a mirar endavant i a llançar-nos a viure el do rebut, confiant una vegada més en l'amor misericordiós de Déu. Perquè, germans, és l'hora i el temps de la misericòrdia de Déu. No us n'adoneu, que el Senyor vol fer de nou enmig nostre les meravelles del seu amor?

Celebrem l'eucaristia en aquesta nostra catedral, en l'escaiença dels dos-cents onze anys de la seva consagració. La catedral és l'església mare de totes els temples d'arreu de la diòcesi. En ella es fa visible la nostra comunitat diocesana que al llarg dels segles —amb més de mil cinc-cents anys, des del primer bisbe d'Ausona que ens consta en l'història, Cinidi— no s'ha cansat de proclamar, celebrar i viure la fe cristiana. En són testimonis aquestes pedres i en són testimonis tots els homes que amb santedat han viscut el do rebut en els sacraments de la vida que brollen de la creu de Crist. Nosaltres mateixos, amb la nostra presència, donem testimoniatge d'una Església viva que amb fidelitat ha transmès la fe cristiana, la fe dels apòstols. Avui, en el Dia de la Catedral, tenim ben presents els nostres germans que ens han precedit en aquesta Església viva, que per la força de l'Esperit i alimentada de l'Eucaristia no ha cessat mai de glorificar Déu, complint les paraules de Jesús: *Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.*

Estimats germans, estem en uns moments apassionants que demanen de part nostra posar-nos-hi tots del tot. Posar-nos tots mans a l'obra en la tasca que l'Església i els nostres germans ens demanen. Estem vivint en un nou paradigma de la societat, estem vivint en una societat en què, en una gran part, la fe, el miracle de la fe, no es dóna, com temps enrere, en la família, en la parròquia i en l'escola. Ara hi ha moltes persones, moltíssimes, les quals no són pas molt lluny de nosaltres, que no coneixen Jesús i el seu Evangeli. I, d'aquestes, àdhuc moltes són batejades que no coneixen suficientment la fe i no viuen l'alegria de l'Evangeli. La buidor, el sense-sentit de la vida, la tristesa, la soledat són presents en el cor de molts germans nostres. El desert es va apoderant del cor de les persones que no troben raons profundes per a viure i estimar, per a lluitar i esperar. Amb paraules de sant Pau: *Tothom qui invocarà el nom del Senyor se salvarà.* Però, ¿ens ho creiem, això que ens ha dit sant Pau? ¿Creiem

que el Senyor, que Jesús és el salvador de tots els homes i de tot l'home? Som conscients que el major do que tenim és conèixer i estimar Jesús? I aquest do, ¿maldem per comunicar-lo als altres, als qui més estimem?

Sant Pau té una resposta clara. Per a poder donar plenitud a la vida, per a tenir la certesa que la mort ha estat vençuda, que l'amor és el sentit ple de la meua vida i de tota vida humana, no hi ha altre nom que el nom de Jesús. Recordem també les paraules de sant Pere davant el tribunal del sanedrí: *La salvació no es troba en ningú més que en Jesucrist, el Natzarè, que vosaltres vau crucificar, però a qui Déu ha ressuscitat d'entre els morts, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos* (Ac 4,10.12). I aquesta és la caritat més clara que el Senyor ens demana en aquests moments: donar Crist als nostres germans, convertir-nos tots nosaltres en portadors de Crist als nostres germans, amb el testimoniatge de la vida i la paraula clara, explícita i valenta.

Sant Pau, en el fragment de la carta als Romans que hem escoltat, ens fa entrar pas a pas en la necessitat de la missió. Ell reflexiona amb binomis evidents: creure per a invocar, sentir parlar per a creure-hi, predicar per a poder creure-hi, enviar per a poder predicar. I acaba amb una exclamació treta del profeta Isaïes i dels Salms: *Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que porta la Bona Nova ... I tant que l'han sentida: «La seva crida s'escampa a tota la terra.»* Avui, en el marc d'aquesta celebració, faré per a tota la diòcesi la promulgació i el lliurament del nou Pla Diocesà de Pastoral, per al pròxim quinquenni, 2014-2019. Un pla que porta per títol i per tema «L'alegria d'evangelitzar». Una Església en sortida missionera. I amb aquest pla us faig i em faig a mi mateix una crida a ser més i més missioners i evangelitzadors. Una crida a viure el do que hem rebut en el nostre baptisme i confirmació i que es renova en cada eucaristia: la de ser testimonis de Crist enmig del món. Us repeteixo el que us vaig dir ara fa just onze anys en l'inici del meu ministeri episcopal entre vosaltres: «Església de Vic, sigues el que ets!» Sigues una Església missionera. A tots i cada un de vosaltres, estimats germans, us dic: Sigueu el que sou: sants i evangelitzadors!

Maria ens acompanyarà especialment en aquesta aventura missionera enmig de la nostra diòcesi. Una evangelització en què no ha de restar cap perifèria en la qual no sigui anunciat l'Evangeli. Tots nosaltres, tots i cada un del nostres germans cristians de la nostra diòcesi han de sentir-se urgits a viure, al mateix temps, ser deixebles i missioners. Ja albiro amb el profeta, amb la mirada del pastor: Quin goig de sentir a tots els pobles i ciutats, per valls i muntanyes, en el nord i en el sud, a l'est i a l'oest, els passos dels missatgers de la bona nova que porten a tots, petits i grans, joves i ancians, la Bona Nova de l'amor de Déu! Maria, l'estel de l'evangelització, és qui, amb l'alegria en els seus ulls i en el seu rostre, ens mira convidant-nos a llançar-nos del tot a aquesta aventura missionera. Maria ens mira a tots i cada un de nosaltres, portant en el seu si Jesús, l'Evangeli vivent, perquè també nosaltres com ella ens convertim en portadors de Crist en el cor, en la vida i ens els llavis, per tal que siguin molts els qui acceptin la seva amistat i visquin en l'alegria que mai no mor. Com Maria, visquem l'alegria d'evangelitzar, essent portadors de l'alegria de l'Evangeli a tots els nostres germans, sense cap distinció. Amb paraules del sant pare Francesc: «A la mare de l'Evangeli vivent li demanem que intercedeixi perquè la invitació a una nova etapa evangelitzadora sigui acollida per tota la comunitat eclesial» (EG, 287). Així sigui.